

Siguem una m

"És clar que sempre hi haurà qui confongui les convencions amb la niciesa, però ara per ara jo em donaria per satisfet si a les escoles expliquessin als nens que no convé entrar a l'ascensor com un mamut, sobretot si l'ascensor va ple de gent que vol sortir."

Josep Borrell.

Dilluns, 10. Aquest cap de setmana moria Francesc Truyols, Xisco Truyols, que feia anys era director general de comerç, al Govern Balear i abans al Consell General Interinsular, on vaig tenir l'honor de conèixer-lo com a amic generós i home d'una vocació política diàfana. Recordo com aleshores conspiràvem amb el propòsit fonamental –Santa innocència!– de fer les coses més bé. "Xisco" Truyols ha mort als 43 anys, d'un tumor cerebral que tenia feia anys. La mort no li ha permès el futur polític que molts li suposàvem. De son pare havia heretat els títols de marquès de la Torre, comte de Montenegro i de Montoro –dos títols nobiliaris de gran rellevància a Mallorca–, i gran d'Espanya. Els anys del Consell General Interinsular com a govern pre-autonòmic tenien un aire polític d'improvisació institucional i d'una certa confiança històrica: amb tan poca disponibilitat pressupostària, hi havia sobretot un afany per fer coses. Així treballava Xisco Truyols, quan no érem de sobretaula conspirativa o –solders encara– rematàvem el dia atrafegats a la barra d'una discoteca de Palma que no fos gaire estrepitosa.

Dimarts, 11. "No, Borrell no ha estat mai sant de la meva devoció, però encara és l'únic que gosa dir que CiU actua com un monopoli polític. Ha vist d'enfora la gran tenalla de Jordi Pujol, i no vol anar-hi a parar", em diu un conegut del PSC que ja voldria veure com un episodi del passat tots els disgustos actuals, per convertir-se en home de bona voluntat als escons de l'oposició. Mai

Jordi Pujol.

no hauria suposat que fos capaç d'entendre el to de Josep Borrell ni que comencés a dir que el PSC potser no sobrevisqui si Roca guanya a l'Ajuntament de Barcelona. Tenc la impressió que el PSC més PSC no té homes de batalla, i que llença la tovallola amb facilitat. "No ho sé, però potser no és una qüestió d'estómac, sinó d'estil. Sigui com sigui, Borrell diu que CiU no té "la màquina de fer carnets de catalans" o que els grans adversaris del PSC són els "convergens". Ara bé, tot plegat hi ha una altra interpretació i és que Borrell no és vertaderament del PSC". Quan arriben aquests matisos de legitimitat, sovint em perdo.

Dimecres, 12. Quan el ministre Saavedra parla de "lleialtat recíproca" en l'impuls autonòmic català podem pensar que no farien falta circumloquis si les normes del joc estiguessin ben escrites, fixades d'una vegada per sempre, suprema concreció d'un *fair play* que ens fa més falta de la que poguérem suposar.

Dijous, 13. Tants nens de vacances fent malbé els jardins de Barcelona em fan recordar, per exemple, aquell "*Pas devant!*" que sabien dir les mares que havien estudiat amb les monges franceses. Així ensenyaven als seus fills a pelar com toca els llagostins. Després hem llegit que l'ètica mundial suposa una idea de la relació amb el proïsme fonamentada en l'equilibri entre la familiaritat i el pudor, com un art de l'èmfasi per negació i de l'eufemisme. La mesura i l'autocontrol

a molt més antiquats

RAFA GIL

Els jardins de Barcelona.

sempre convenen. En cas contrari, qualsevol dia ens veuran per televisió, contant les nostres intimitats amoroses. Per tota una generació, la reserva i el pudor són matèria anacrònica, amb prestigi de pergamí. Siguem una mica més antiquats, pel que fa als convencionalismes tan savis de cada dia. És clar que sempre hi haurà qui confongui les convencions amb la niciesa, però ara per ara jo em donaria per satisfet si a les escoles expliquessin als nens que no convé entrar a l'ascensor com un mamut, sobretot si l'ascensor va ple de gent que vol sortir.

Divendres, 14. A l'amable lector que em reprèn per la meva defensa de les virtuts del mercat voldria dir-li que potser té una idea massa pejorativa dels mercats. Hayek li suggeriria que en societats com la nostra el mercat és un sistema de comunicació subtilíssim i que no exigeix cap acord previ sobre els fins que es vulguin obtenir: no és aquella monstruositat salvatge que diuen els postsocialistes, encara determinats per la dèria de l'economia planificada, i de fet porta a terme les transaccions d'acord amb les normes de propietat i contractació. El mercat no pot ser dirigit, sinó que serveix pels fins independents i diversos de tots els seus membres individuals. Com diu un bon deixeble de Hayek, el mercat és un joc creador de riquesa, on la majoria de jugadors no coneix els altres: aleshores, el mercat ens ofereix una xarxa de comunicacions tan eficaç com és el sistema de preus. Hayek ho deia d'una altra manera: "L'ús de la raó tendeix al control i a la

RAFA GIL

Jerónimo Saavedra.

predicció. No obstant això, els processos del progrés de la raó vénen sustentats per la llibertat i per la impredicció de les accions humanes". Considerem, per exemple, la realitat prodigiosa del mercat a l'hora de triar les vacances de Setmana Santa. **Valentí Puig**